

Досвітні симфонії

Микола Хвильовий

I

Аз єсмь робітник...
Моя буденна блуза —
що погляди сині коханки
...вмить помутніли від шторму
...в поглядах синіх коханки
стогнуть пороги
...в поглядах синіх коханки
в муках рожеві дороги.

Стрілець — той знає смак,
коли запахне перший вистріл.
А ти, весна,
ти затрояндила в повітрі млистім?

А то здивовано тополі
зашелестять і...
змовкнуть.
А там, вгорі,
неясно зашумує.
І от белькочуть над головою журавлі...
Ой, журавлі!..

А то з повітрям ніс веде переговори,
і баско б'ється в ґрунт моя жага,
бо з кобилиці ллється сонце.
Я бачив ніжки під кущем
...бунтарка-кров: експрес на волі
прохав і плазував —
іще! іще!
А обрій розплескав солодкий стогін.
.....
Ах, я не зрівняю пахощі своєї блузи —
ані з поглядом синім коханки,
ані з смаком першого пострілу,
ані з мукою в тих журавлях.

Моя блуза пахне —
вугіллям
...до гавані летіла хвиля
— віялом — а там розбилась
і потонула над морем.
Коли це було?
— Ат!
То пахне моя блуза —
вугіллям.

Моя буденна блуза — і погляди сині коханки,
що вмиють помутніли від шторму
...В поглядах синіх коханки
стогнуть пороги
...в поглядах синіх коханки
в муках рожеві дороги.

II

Зачорніло на путі,
а на серці синій сон.
Там на плесах за горами,
за горами на узліссі
задрімала осінь.

...А ми —
до брами йшли
з посьолку
...чи християне у катакомби?
...Середньовіччя сниться...

А там —
вже підіймався вгору гомін
і вже гуде, гуде і розсипається залізо
— до неба ліземо в задумі.

В списках... чи, може, над списками?..
Круки заснули... стережуть,
А далі простір, фіолети,
А далі, далі — трап
і во?ди — во?ди розплескались —

блакитного цебра.

III

Сонце! Засмійся у мій кошик!
Полоскочи моє блискуче долото,
як я замріяну далеку далину.
Полоскочи і їх (а з ними й я!),
оті поеми героїчні,
що викликають до чола віки-епохи...

Сонце! Я такий же романтик, як і ти,
і до мого серця
завжди нового
свіжого, свіжого, наче липовий цвіт
босоніжки-феї! — золото ліризму
під жаги зітхання
з криком!
з криком!
упадуть!

Сонце! Ох, ти, сонце моє!..
А все ж таки і ти захмарилося.
— Думаєш?
...Замислилося сонце...
Крізь повінь хмар, в глибині вод
замислилося сонце.

...Розтаборилась тінь...
...Яка глибінь! Яка глибінь,
коли замислюється сонце!..

IV

Аякс... Аякс...
Син чоловічий у стихії,
в гармонізації природи.
Син чоловічий йде!
За кроком крок —
іде!

І сниться йому море,
І сниться йому шторм.
А він такий похмурий...
Але він все поборе!
Але він все поборе!
Аякс... Аякс...

Під дзвони криці
і мислі-птиці
— понеслися.

.....

...А із землі — піднявся гул...
Куди цей гук? Куди цей гул
великого із велетенських князя?

Я зачарований стояв —
симфонія досвітня почалася.